

og alle vore parlamentariske Former, med saa kort en Tids Varfel, som de i Almindelighed tilfste, være de Gnefte, der udtalte Egnens Anskuelser i saa Henseende. Det vilde vist ikke være urigtigt, om man forespurgte sig hos Districternes egne Beboere og deres communale Mynligheder, som i alt Fald maatte dannes; ligesaa vel som det i det øvrige Rige er en Regel, at man ikke tager Bestemmelse om et Sogns eller et Amts Anliggender uden at give vedkommende Sognesforstanderskab eller Amtsråd Leilighed til at udtale sig derom. Jeg anseer det desuden for at have en særlig Betydning, at vi ikke gaar hen saaledes pludselig og indføre den kongerigste Lovgivning i disse Districter. Jeg er overbevist om, at vi, hvis vi gjorde det, vilde fremkalde megen Misnøje; men dette skulle vi jo ikke gøre i nogen Deel af Landet, naar vi kunne undgaae det, og mindst i en Deel, som paa den Maade kommer til os. Indlemmelse i Kongeriget har i mange Aar staaet for en stor Deel Slesvigere som en Rædsel, saa at vi, hvor den nu skal stee, skulle søge at gøre den saa lempelig som muligt. Det er den første Deel af Slesvig, der indlemmes, jeg haaber, at det ikke skal blive den sidste, og det kan faae særdeles Betydning for Stemningen i den øvrige Deel af Hertugdømmet, paa hvilken Maade vi gaar frem ligeoverfor den Deel, der nu er fraskilt. Stemningen i Slesvig har hidtil været for at vedligeholde dets Selvstændighed, men det sidste Aars ulykkelige Begivenheder have gjort en Ende derpaa. Navnlige under og efter Conferencen i London saar man et Omflag, saaledes at den danske Befolkning ønskede at blive adskilt fra den tyske og komme sammen med Danmark. Men denne Stemning skulde vi see til ikke selv at støde fra os ved nu at vække Misnøje hos den Deel af Befolkningen, der er kommen i den fulde Forbindelse med os; vi kunne, om ikke af Andet, dog maaskee lære det af den Maade, hvorpaa de, der nu ere Herrer i Slesvig, behandle de Dele, der tidligere hørte til Kongeriget. De have der ladet de gamle kongerigste Embedsmænd, baade verdslige og geistlige, blive, og der er i den sidste Tid, efter hvad der er bleven mig sagt og tilskrevet, gjort Skridt til at oprette et Herredsråd for at

varetage disse Deles særlige Interesser. Saa-danne Skridt modtages der med megen Glæde, og jeg er vis paa, at vi ad denne Vej ville naae meget Mere end ad den her foreslaaede. Beboerne ere vel isorveien fuldstændig danske, men vi vilde dog knytte dem endnu nærmere til os, naar vi gaar en Vej som den, jeg her har anført, og altid søge at sikkre os deres Samtykke til de Skridt, der skulle gøres. Jeg vilde derfor ansee det for meget beklageligt, om Thinget og Regjeringen ikke vilde gaar ind paa en Forandring af Lovudkastet i denne Henseende. Derimod er der ganske vist en heel Deel Ting, som uden at fremkalde nogen Ulempe eller deraf følgende Misnøje kunde indføres strax, saaledes f. Ex. hvad der staaer i Motiverne til § 4, „de Organer, hvorigjennem Lovgivningen virker, saasom Sognesforstanderskaber, Landvæsenkommisjoner, Forligelseskommissioner osv.“ Denne Slags Organer maatte man vistnok snarest muligt ønske indførte, for at have den Ramme, hvortil Lovene efterhaanden kunde give Indholdet. Desuden er der flere Grene af Lovgivningen, f. Ex. hvad der angaaer Medicinal-, Politis-, Kirke- og for en stor Deel ogsaa Communalvæsenet, som strax kunne indføres. Det forekommer mig derfor ønskeligt, at der skete en Tilsporing i den Retning til Erstatning for det, jeg maatte ønske udgik.

Af dette Lovudkast seer man, at Regjeringen har villet, at alle de Dele, som ved Fredslutningen ere adskilte fra Slesvig, skulle indlemmes i Kongeriget Danmark. Da der imidlertid har gaaet Rhytter om, at Regjeringen paatænker at bortbytte nogle af disse Districter med andre, som ere blevene ved Hertugdømmet, og dette har fremkaldt Ængstelse hos de Beboere, der saaledes vilde være udsatte for atter at skilles fra Kongeriget, skal jeg tillade mig at spørge den ærede Minister, om der ligger noget Sandt til Grund for disse Rhytter. Jeg maa, efter denne Lovs Affattelse, antage, at det ikke er Tilfældet, men jeg troer dog, at det vilde være beroligende for vedkommende Beboere, naar den ærede Minister vilde udtale sig om, at det skal have sit Forblivende ved de Bestemmelser, som ere trufne i Fredstractaten.